

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

BED IN, BED UIT
(A Bedfull of Foreigners)

Een klucht in twee bedrijven

door

Dave Freeman

Vertaling : François Pierssens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2015
Nr.1142

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden. (Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *BED IN, BED UIT* op te voeren moet de naam van auteur *DAVE FREEMAN* ; vert. *François Pierssens* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/052
ISBN 978-90-385-07446

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Dave Freeman
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES:

KARAK

HEINZ

STANLEY PARKER

BRENDA PARKER

HELGA PHILBY

CLAUDE PHILBY

SIMONE

Het stuk speelt zich af in een frans hotel nabij de
Duitse grens.

1ste Bedrijf: einde oktober na negen uur 's avonds

2de Bedrijf: vijf minuutjes later

Tijd: het heden.

1e BEDRIJF

Een slaapkamer van een Frans hotel in een dorpje vlakbij de Duitse grens. Einde oktober. Iets na negen uur 's avonds.

Een zeer oude kamer. Spijtig genoeg werden zowel de charme van die ouderdom als de ouderdomskwaaltjes verborgen door generaties enthousiaste behangers. Toch blijven er enkele sporen van antiek.

Men komt de kamer binnen via de deur in de achtermuur. Er zijn nog twee deuren: één ervan geeft uit op de badkamer de andere zit zwaar onder behangpapier en geeft uit op een andere hotelkamer.

Boven de badkamerdeur is er een ingemaakte kleerkast. Er is ook een toilettafel waarop de telefoon staat. Er zijn twee tweepersoonsbedden. Bed één staat tegen de achterste muur. Aan één zijde van dit bed is het tweede antieke kenmerk: een erker - en dwars boven het bovenste van de erker een oude gebeeldhouwde balk met houten steunen.

Aan de andere kant van het venster staat bed nummer 2. Het staat tegen een hoekmuur. Er is een venster boven dit bed. De ruimte rond bed 2 kan een aparte slaapkamer vormen wanneer het tussenschot, dat tegen de muur zit, uitgetrokken wordt. In dit tussenschot zit ook een deur.

Gedurende het eerste bedrijf blijft dit tussenschot tegen de muur gevouwen.

Naast bed 1, onder de venster staat een ouderwetste radiator. Als het doek opgaat is er niemand op. Na enkele ogenblikken komt Karak, de hoofdportier, binnen. Hij is een potige, getaande vijftiger. Hij spreekt met een Slavisch accent. Zijn grappen debiteert hij met een stalen gezicht. Hij draagt een gereedschapskist en gaat naar het wandlicht boven bed 1. Hij schroeft de lamp er uit, gaat naar het voeteneinde en bekijkt de fitting. Hij vist een schroevendraaier uit zijn gereedschapskist, bekijkt die en gooit hem over zijn schouder. Hij neemt een tweede schroevendraaier, bekijkt hem en gooit hem weer over zijn schouder. Tenslotte neemt hij een blikje bier uit zijn tas, bekijkt het en gooit de fitting over zijn schouder. Hij opent het blikje bier en neemt een grote teug.

De telefoon rinkelt. Karak neemt zijn bierblikje mee als hij de telefoon gaat opnemen.

KARAK. Hotel Heinz... Qui monsieur, er is nog één kamer vrij...

Ja, is kamer mit bad... Ja, badkamer werkt... Nee, is niet verstopt... zeg, waarom vraagt U dat?... I, U heeft hier al gelogeed... Nee, bad is nu o.k.... Bad werkt. Hoor maar.

(neemt een slok bier. Gorgelt) Is water dat wegloopt. U bent gelukkig? Goed. Ik reserveer kamer voor U... Au revoir monsieur.

(Hij legt in en gaat naar het bed) Engelsman - maakt zich altijd zorgen over badkamer - en wast dan voeten in het bidet. (Hij zet zich aan het voeteinde en neemt een slok bier) (De deur gaat open en Heinz, de hoteldirekteur, komt binnen. Knap, slank, maar een klungel. Hij heeft een licht Duits accent? Hij houdt een kleine affiche vast die publiciteit maakt voor het dorpsfeest. Hij bekijkt de bierdrinkende Karak met afkeer).

HEINZ. (sarcastisch) Geweldig! (Karak geeft er voorkeur aan hem verkeerd te begrijpen en bekijkt het bierblikje)

KARAK. Ja, is niet slecht.

HEINZ. Het hotel zit vol, er is een dorpsfeest, een belangrijke gast moet aankomen, de volledige staf verzuipt in het werk, maar Karak niet. O nee. Die zit boven te zuipen.

KARAK. (voor rede vatbaar) U wil dat ik beneden drink?

HEINZ. Ik wil dat je nergens drinkt. (Hij gaat naar het tussenschot) Ik wil dat je werkt.

KARAK. Dus ben ik aan het werk. Ik herstel bedlamp.

HEINZ. Haast je dan een beetje en maak dat het klaar is.

(Hij hangt de poster op de deur van de kleerkast) Ik kreeg net een telegram. Mevrouw Hoffmeyer komt.

KARAK. Mevrouw Hoffmeyer.

HEINZ. Ja, Karak, mevrouw Hoffmeyer.

KARAK. Wie is verduiveld mevrouw Hoffmeyer?

HEINZ. De voorzitter van de bulgaarse Damesfietsclub.

KARAK. O? Is goed, ja?

HEINZ. Ik tracht het hotel op hun aanbevelingslijst te krijgen. Dat is voor ons van groot, heel groot belang. Hun maatstaven liggen enorm hoog. De minste hapering, de pietluttigste klacht - en je wordt voor eeuwig van hun lijst geschrapt.

(Karak blijft drinken)

KARAK. Waar ga je haar steken?

HEINZ. Ik ga haar installeren in de kamer hiernaast en, Karak, ik wil dat alles in die kamer prima werkt. Ik wil dat alles tiptop in orde is.

KARAK. Hoe kan nu kamer tiptop zijn als hotel invalt?

HEINZ. Praat geen onzin.

KARAK. Ik zeg U dat hotel invalt. Alles rot en vol houtworm. (De koekoek van een koekoeksklok gaat. Heinz kijkt op zijn uurwerk)

HEINZ. (beschuldigend) Die klok loopt achter.

KARAK. Ja houtworm vreet koekoek op.

HEINZ. Onmogelijk.

KARAK. Waarom is onmogelijk?

HEINZ. Omdat, Karak, die koekoek van plastic is, en houtworm geen plastic eet. (Drie harde slagen uit de radiator) Wat is dat? (Met grafstem)

KARAK. Is doodskloppertje. (Weer slagen uit de radiator)

HEINZ. Het is de radiator. Ik dacht dat de loodgieter er naar kwam kijken?

KARAK. O ja, loodgieter heeft gekeken, en loodgieter beveelt U aan een nieuwe te kopen.

HEINZ. (geschokeerd) Een nieuwe radiator?

KARAK. Nieuw hotel.

HEINZ. O, hoe grappig. Wel ik geef geen barst om wat die loodgieter denkt, maar wél om wat mevrouw Hoffmeyer denkt. En het is zeer belangrijk dat zij hier niks verkeerd vindt.

KARAK. Ja.

HEINZ. Tussen haakjes, ik schreef haar dat wij hier Bulgaars spreken.

KARAK. O, is goed. Ik wist niet dat u Bulgaars sprak.

HEINZ. Ik niet, idioot. Jij.

KARAK. Nee. - Ik zei U dat ik een Hongaar was.

HEINZ. O, dus nu ben je een Hongaar?

KARAK. Nee, dat is wat ik U vertelde.

HEINZ. Waar kom je dan verduiveld vandaan?

KARAK. Ik ben van Vreemdelingenlegioen hier gekomen. Legioen geeft me pensioen en maakt me Fransman.

HEINZ. Ja, maar wat was je vóór je bij het Legioen ging?

KARAK. O, daarvoor was ik vreemdeling. Snap U? Om bij het Legioen te gaan moet je vreemdeling zijn. Als je geen vreemdeling bent, willen ze je niet.

HEINZ. Wel, ik wil je ook niet.

KARAK. Haha! Maar U erft me met hotel. Uw tante zei dat U mij als conciërge moest houden, zolang ik wou.

HEINZ. Drijf me dan niet tot het uiterste, Karak. Ik kan de zaak voor de rechtbank brengen. Ik kan het testament aanvechten.

KARAK. U mag vechten, maar U zal niet winnen. U bent hier een vreemdeling, snapt U? U bent een soort Zwitserse Oostenrijker. (spottend met gespeelde waardigheid) Terwijl ik gepensioneerd soldaat van Frankrijk ben.

HEINZ. Luister eens, ik heb geen tijd om met jou te discussiëren. Zodra je hier klaar bent, ga je Marcel beneden aan de receptie aflossen.

KARAK. Marcel is niet beneden.

HEINZ. Hij zou beneden moeten zijn. Waar is hij?

KARAK. In zijn kamer. Is bezig ziek te zijn.

HEINZ. Ziek?

KARAK. JA. Is iets dat hij in restaurant heeft gegeten.

HEINZ. (in paniek) Ons restaurant?

KARAK. Ja.

HEINZ. Wat heeft hij gegeten?

KARAK. Spécialité du chef. Zelfde als gasten.

HEINZ. Zelfde als gasten ... O god! Wie zit er aan de receptie? (hij loopt naar de telefoon)

KARAK. Niemand. Buitenlijnen komen op dit toestel.

(Heinz draait een telefoonnummer) War doet U?

HEINZ. Ik bel een ziekenwagen. Snap je het niet, Karak. Iedereen die de spécialité du chef heeft gegeten kan ziek worden. Het hele hotel. (terwijl Heinz een telefoongesprek woert, praat Karak verder) Hallo? Hotel Heinz hier.. Er is een voedselvergiftiging in het hotel ...

KARAK. In dat geval hebt U meer dan één ziekenwagen nodig. Misschien vier. Misschien zes.

HEINZ. (tot Karak) Wil je zwijgen? (aan de telefoon) O, U niet, mijnheer ... Nee ... Ah, bon ... Merci monsieur. Au revoir. (legt de hoorn op en wendt zich tot Karak) Niemand mag hier iets over weten. Als mevrouw Hoffmeyer er op uit komt dan kunnen we het hotel opdoeken.

KARAK. O.K. (gaat naar de behangen deur) Dan ga ik naar haar kamer om lampen na te kijken.

HEINZ. Let er op dat je de deur goed sluit. (Heinz gaat naar de deur) En, Karak, zie dat ze alles krijgt wat ze vraagt.

KARAK. Ja. Alles wat ze vraagt ... behalve spécialité du chef. (Heinz heeft de deur geopend)

HEINZ. Mond toe, idioot. (Heinz doet teken dat hij moet zwijgen en gaat buiten)

KARAK. (roept hem na) Maak U geen zorgen - Ik zal grote emmer naast bed zetten. (Karak neemt zijn gereedschapskoffer, gaat naar de behangen deur en draait het licht aan naar de deur, Er komt een regen gensters uit de bedverlichting). Goed werkt. (De lichten dimmen, lichten terug op en gaan dan helemaal uit) (Karak gaat terug buiten door de behangen deur) (Het licht blijft uit en de kamer wordt van buitenaf zwakjes verlicht) (Na een tijdje gaat de kamerdeur open en verschijnt Brenda. Ze is een aantrekkelijk meisje. Ze is vooraan de dertig. Zij en haar echtgenoot, die nog niet verschenen is, zijn met de wagen op vakantie. Brenda draagt een plastieken boodschappentas en een zaklamp. Ze onderzoekt nogmaals het nummer op de kamerdeur. Ze roept in de donkere gang).

BRENDA. Stanley, ik heb de kamer gevonden... (toevallig houdt ze de zaklamp zodanig vast dat haar gelaat verlicht wordt) Stanley ... Het is op de tweede verdieping... Kom dan toch één verdieping lager. (Terwijl Brenda de kamer binnenkomt horen we Stanley en twee valiezen de trap afdonderen. Het licht gaat aan. Brenda reageert)(roept) Stanley, was jij dat? (Stanley komt mankend binnen. Hij wrijft over zijn been) Alles in orde?

STANLEY. Oh, ik voel me goed - alleen mijn been maar gebroken. Een paar maand in bed en ik zal terug kerngezond zijn.

BRENDA. In een degelijk hotel zou men je naar je kamer brengen.

STANLEY. Ja. Misschien is de geleidehond gaan eten.

BRENDA. Dit is de laatste keer dat we een reis op het vastland maken.

STANLEY. (verveeld) Goed schatje, daar hebben we het al eens over gehad. Nu weer niet opnieuw.

BRENDA. (gaat naar bed 1) Nee, echt, het is nu het één na het ander geweest (slaat de dekens open) En ik hou niet van het uitzicht van dit hol.

STANLEY. Wat ga je doen?

BRENDA. Kijken op de lakens proper zijn. (piekerend) En waarom staan hier twee tweepersoonsbedden?

STANLEY. Dat noemen ze een familiekamer.

BRENDA. Maar we hebben geen twee tweepersoonsbedden nodig.

STANLEY. Goed, help me even en we zullen er één door het raam zwieren. Brenda schat, rustig aan. We hebben een kamer. Ieder hotel in een straal van twintig mijl is volgeboekt, maar wij hebben een kamer.

BRENDA. Maar Stanley, hier gebeuren rare dingen.

STANLEY. Rare?

BRENDA. Ja, rare. Al dat gefluister en gemompel beneden, dan gaat het licht uit - en waar is onze bagage?

STANLEY. Och ja - ik vrees dat ik die liet vallen toen ik van de trap donderde. (Heinz verschijnt met twee valiezen)

HEINZ. (opgewekt) Maakt U zich daarover geen zorgen, mijnheer? Hier is uw bagage. (Heinz brengt de 2 valiezen tot aan de kleerkast) Ik verontschuldig mij voor wat er gebeurd is! Een of andere idioot liet de zekeringen springen.

BRENDA. Dat dachten we al.

HEINZ. U mag zich gelukkig prijzen dat U deze kamer nog hebt gevonden.

STANLEY. Mijn vrouw had een zaklamp in haar tas.

HEINZ. Nee, ik bedoel, dit is de laatste kamer die nog vrij was. Eigenlijk was ze gereserveerd voor een Engelsman. Maar die kwam niet opdagen. (Heinz opent een van de schuifdeuren van de kleerkast en zet de twee valiezen in de kast)

STANLEY. Waarom zijn alle hotels volgeboekt? Ik bedoel, het is nu toch einde oktober?

HEINZ. In Frankrijk is het een nationale feestdag. En in dit dorp hebben we het feest van Sint Wolfgang. (Heinz wijst naar de affiche en Stanley gaat er naartoe om ze te bekijken)

STANLEY. Ach zo, Sint Wolfgang.

HEINZ. Ja, het is een echt plaatselijk feest. Er is een optocht en vuurwerk en - allerlei feestjes. (Heinz tracht de deur van de kleerkast te sluiten, maar die zit klem. Hij lacht zenuwachtig tegen Stanley) We hebben een klein probleempje met die deur, maat het is niet erg. (de sirene van een naderende Franse ziekenwagen loeit. Heinz geraakt in paniek)

O god, ze zijn er. (in een vlaag van plotse energie sluit hij de schuifdeur, maar zijn jasje zit ertussen).

STANLEY. Wie is er?

HEINZ. Niemand. Ik zit vast. Zou U mij kunnen helpen?

(Stanley doet een poging om de deur te openen. Brenda gaat naar het venster, opent het en kijkt naar buiten).

BRENDA. Er staat een ziekenwagen voor de deur.

HEINZ. Ja, ik moet nu weg. (zodra hij de tweede sirene hoort, laat Heinz zich uit zijn vestje glijden. Het vestje blijft tussen de kastdeur zitten.)

BRENDA. Nog een ziekenwagen. (ze leunt uit het raam)

STANLEY. Is er iemand ziek?

HEINZ. Ziek? Lieve hemel nee! Nee, het maakt allemaal deel uit van het feest. We hebben een grote optocht - en de ziekenwagens maken daar deel van uit. (hij gaat naar de kamerdeur)

STANLEY. Ik begrijp het.

HEINZ. Tussen haakjes, heeft U al gegeten?

STANLEY. Ja, onderweg.

HEINZ. God zij dank. (Heinz gaat weg) (Stanley doet zijn jas uit en gooit dit op het bed. Dan neemt hij de reistas, gaat zitten op de poef. Terwijl hij praat neemt hij een paar pantoffels uit de tas. Hij trekt zijn schoenen uit en de pantoffels aan).

STANLEY. Zeg, als het een nationale feestdag is, zullen we morgen problemen hebben om een kamer te vinden. (Brenda draait zich om)

BRENDA. Niet in dit hotel.

STANLEY. Waarom niet?

BRENDA. Ze hebben hier net zes mensen op een draagberrie buitengehaald.

STANLEY. O ja?

BRENDA. En dat was nog maar één ziekenwagen. (Ze kijkt opnieuw uit het raam)

STANLEY. Hoe is het mogelijk! Ik vraag me af hoeveel mensen er in zo'n ziekenwagen kunnen.

BRENDA. Stanley. Ze hebben twee ziekenwagens volgeladen. Tien mensen hebben het hotel verlaten op een draagberrie.

STANLEY. Is dat alles?

BRENDA. Ja.

STANLEY. Sluit dan dat verdomde raam. Het is hier ijskoud.
(De sirenes loeien opnieuw. Brenda sluit het raam)

BRENDA. Ik ben blij dat het je niets doet.

STANLEY. Nee, het doet me niks.

BRENDA. Hopen mensen zijn getroffen door een onbekende ziekte en jij geeft er niks om. Nee, jij blijft rustig zitten.

STANLEY. Jij hebt weer niet geluisterd.

BRENDA. Ik niet geluisterd?

STANLEY. Die vertoning hoort bij het feest. Als je geluisterd had, zou je weten dat die twee ziekenwagens in de optocht meerijden. Die mensens doen alsof ze ziek zijn.

BRENDA. Doen alsof? Die deden niet alsof. Jij hebt ze niet gezien...

STANLEY. Nee, maar...

BRENDA. Eén van hen schreeuwde zich hees, twee anderen lagen te kreunen. Die mensen deden niet alsof. Die mensen waren ziek. (Stanley kijkt lichtjes bezorgd)

STANLEY. Wat mankeren ze dan? (Brenda begint de reistas uit te laden)

BRENDA. Hoe kan ik dat weten. Het zou iets heel ergs kunnen zijn. Iets besmettelijks. (Brenda haalt een spuitbus te voorschijn)

STANLEY. De hoteldirekteur vertelde me ...

BRENDA. Die kan je vertellen wat hij wil, niet? Ze zouden het je zeker niet verklappen als er builenpest in het hotel was. (Stanley verwerkt deze uitspraak)

STANLEY. Builenpest?

BRENDA. JA, builenpest. (Ze spuit met de luchtververser)

STANLEY. Builenpest waarom?

BRENDA. (spuit onder het bed) waarom niet?

STANLEY. Wel - omdat er in Frankrijk geen builenpest meer is.

BRENDA. (blijft spuiten) Hoe weet jij dat?

STANLEY. Wel, ik bedoel - je zou er toch iets over gehoord hebben.

BRENDA. Waarom zouden we er iets over gehoord hebben? We zijn hier nog nooit geweest. (Ze gaat naar de badkamer om ook daar te spuiten)

STANLEY. (roept haar na) Wel, nee, maar - ik bedoel jouw vader was een Fransman, niet? (Ze komt terug uit de badkamer)

BRENDA. Wat heeft dat ermee te maken?

STANLEY. Wel, ik bedoel - hij zou het toch verteld hebben, niet?

BRENDA. Mogelijk, maar ik herinner me het niet meer. Daarbij ik was amper zes maand toen hij ons verliet.

STANLEY. (tracht zich gerust te stellen) Nee, het kan niet, ik bedoel, we zouden er iets over gelezen hebben in de krant.

BRENDA. Tenzij men geprobeerd heeft het dood te zwijgen.

STANLEY. Waarom zou men het willen doodzwijgen?

BRENDA. Is dat niet duidelijk? Builenpest in het toeristisch hoogseizoen?

STANLEY. (geprikeld) Toeristisch hoogseizoen? Het is oktober. Volgende week is het november. Binnen acht weken is het Kerstmis.

BRENDA. (gepikeerd) Ik hoop dan maar dat we er nog zijn om dat mee te maken.

STANLEY. Jij wou naar het buitenland, ik wou naar Skegness. Weet je het nog?

BRENDA. (in de aanval) O ja - en wiens idee was het om in oktober te komen? Wie zei er dat het mooi weer zou zijn en dat we geen problemen zouden hebben om kamers te vinden?

STANLEY. (sussend) We hebben toch geen problemen gehad? Tot vanavond.

BRENDA. Neen, en kijk eens aan waar we vanavond zitten. In een ijsgekoelde slaapzaal omgeven door de Zwarte dood.

STANLEY. O zo! Nu is het de Zwarte Dood.

BRENDA. Ik denk dat we beter weggaan.

STANLEY. Maak je geen zorgen. Binnen enkele minuutjes komt de man met paard en kar roepen: "Breng de doden buiten".

Hij kan ons een lift geven.

BRENDA. Gaan we of gaan we niet?

STANLEY. We gaan niet. We hebben vier uur gezocht naar een hotel waar een kamer vrij was en nu we er één gevonden hebben, blijven we er. (hij grappelt een tijdschrift vast, gaat naar bed 2 en gaat er op zitten)

BRENDA. Duitsland ligt maar een paar kilometer verder. Daar zullen ook wel hotels zijn.

STANLEY. De autoverzekering is niet geldig voor Duitsland.

BRENDA. Waarom heb je dat niet in orde gebracht?

STANLEY. Om dezelfde redenen dat ik geen verzekering alsloot voor Tahiti, Hong-Kong, Saoedi-Arabië en de Salomonseilanden. Ik had geen flauw vermoeden dat we daar ooit naartoe zouden gaan.

BRENDA. Is die verzekering van belang?

STANLEY. Van belang? Met de dosis geluk die we tot hiertoe op deze reis hadden? Ze is van belang.

BRENDA. (zucht) Ja, als je natuurlijk in vijvers blijft rijden.

STANLEY. (woedend) Ik moest wel in die vijver rijden om niet geramd te worden door de gek in die Mercedes die honderdtwintig reed op het verkeerde baanvak.

BRENDA. Hij zat niet op het verkeerde baanvak. Jij reed aan de verkeerde kant.

STANLEY. (bindt in) Goed, misschien zat ik verkeerd. Maar ik ben een Engelsman. Het duurt even voor je gewend bent om rechts te rijden. Ik bedoel dat ze wat meer consideratie aan de dag mochten leggen voor toeristen en ze niet neermaaien als vee.

BRENDA. Hij stopte en keerde terug. Hij stelde zelfs voor om je eruit te slepen.

STANLEY. Was dat even een dikke meevaller. Hij had geen sleepkabel.

BRENDA. Nee, maar jij ook niet. (Brenda haalt een sleepkabel uit de reistas en gooit hem naar Stanley)

STANLEY. Nee, maar nu wel. Als we nog eens in een vijver duikelen, haal ik er mezelf uit.

BRENDA. (kijkt rond) Waar zijn onze valiezen?

STANLEY. Hij heeft ze in de kleerkast gezet. (Brenda gaat naar de kleerkast en bekijkt het vestje van Heinz)

BRENDA. Wat doet zijn vest hier?

STANLEY. Die bleef tussen de deur zitten terwijl jij door het venster hing op de uitkijk naar ziekenwagens. (Brenda duwt tegen de schuifdeur en die gaat open bij de eerste aanraking. Het vestje valt op de grond en Brenda hangt het op een stoel)

BRENDA. Als jij maar onthoudt dat het jouw idee was om hier te overnachten. (Ze neemt een valies en legt die op bed 1, dan bemerkt ze de deur met behangpapier. Ze wijst vol afgrijzen naar die deur) Lieve hemel!

STANLEY. Wat nu? (legt zijn hand op zijn borst) O, mijn hart!

BRENDA. Die deur. (ze gaat naar de bewuste deur)

STANLEY. Wat is er met die deur? Ze is op slot.

BRENDA. Ze zit onder behangpapier.

STANLEY. En dan?

BRENDA. Het doet me aan iets denken.

STANLEY. (zuchtend) O dat. Maak je geen zorgen, zodra we terug zijn zal ik die verdomde badkamer behangen.

BRENDA. (dramatisch) "Tot ziens op de kermis".

STANLEY. Pardon?

BRENDA. Een film die ik gezien heb. Over een koppel dat in een hotel in Parijs verbleef. Ze ging een wandeling maken en toen ze terugkwam was hij verdwenen.

STANLEY. Verdwenen?

BRENDA. En iedereen in het hotel hield vol dat ze haar nog nooit gezien hadden. Ze beweerden zelfs dat ze nooit in het hotel gelogeed had.

STANLEY. En had ze er gelogeed?

BRENDA. Natuurlijk. Ze probeerde zelfs de bewuste kamer aan te wijzen - maar de deur was er niet.

STANLEY. Waar was ze dan.

BRENDA. Verstopt achter behangpapier.

STANLEY. Wel ik veronderstel dat ze dat gedaan hadden om verf te sparen.

BRENDA. Ze deden het niet om verf te sparen.

STANLEY. Waarom deden ze het dan wel?

BRENDA. Builenpest.

STANLEY. Begin nu niet opnieuw. (Brenda wandelt heel gewoon terug naar haar koffer)

BRENDA. Als het je dan helemaal niets doet... Ik wou het alleen maar even zeggen.

STANLEY. Luister nu eens, we gaan niet weg uit dit hotel en we gaan er geen ruzie over maken. Ik ga een stortbad nemen, dan gaan we naar beneden om rustig iets te drinken.

(Stanley gaat naar de kleerkast, opent zijn valies op het schap en neemt er een toilettas en een handdoek uit)

BRENDA. De bar is gesloten.

STANLEY. Er zal wel ergens een open zijn. Het is tenslotte toch feest. (doet zijn jasje uit. Hij draagt een trui met rolkraag) Het is hier niks te warm. (Brenda voelt aan de radiator)

BRENDA. De verwarming werkt niet.

STANLEY. Ik zal het hem vertellen als hij terugkomt om zijn jasje te halen.

BRENDA. Ja, wat ging hij doen? Zomaar weglopen in zijn hemdsmouwen?

STANLEY. Dat is toch duidelijk, niet? Hij gaat behangen. Hij staat nu vermoedelijk klaar met de emmer lijm (jij wijst met de duim naar de deur en imiteert een sinistere Duitser) Wees gerust, professor, de wereld zal ons geheim nooit vernemen - we zullen ze achter behangpapier verbergen.

(Heinz staat in hemdsmouwen in de deuropening)

HEINZ. (verrast) Wie achter behangpapier verbergen?

STANLEY. (verveeld) Och - eh - we praatten net over een oude film die we op televisie zagen. Ze zal er je alles over vertellen. (Stanley gaat naar de badkamer. Heinz neemt zijn jasje)

HEINZ. Ach ja, wij krijgen hier soms ook oude films te zien op de televisie.

BRENDA. Deze film ging over een Engels paartje dat in Parijs logeerde voor de wereldtentoonstelling.

HEINZ. O ja? (trekt zijn vest aan)

BRENDA. En er was builenpest in het hotel.

HEINZ. (uit zijn lood geslagen) Pest?

BRENDA. En de deur was weggemoffeld onder behangpapier.

HEINZ. Behangpapier?